

Arrest

nr. 165 300 van 6 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.K., beschikt over de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig van het dorp Qalai Sabzai, dat gelegen is in het district Qolangar van de provincie Logar. Daar heeft u heel uw leven gewoond totdat u vertrok uit Afghanistan. U woonde samen met uw zus en twee broers. U bent drieëntwintig jaar en u bent analfabeet.

U werkte als poetsman in Camp Shakel in Logar. Hierdoor werd u beschuldigd van spionage door de taliban. Uw broer werkte als manager voor het bouwbedrijf NG, dat ook werkzaam was binnen het kamp in Logar. U en uw broer kregen enkele dreigbrieven van de taliban omwille van uw werkzaamheden. Uw broer W. verdween spoorloos in de maand assad 1391 (augustus 2012 in de Gregoriaanse kalender). Nadien kreeg uw vader schrik dat u hetzelfde zou overkomen en hij liet u vertrekken uit uw land.

Gedurende uw reis passeerde u Oostenrijk, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 26 januari 2013. U vroeg er asiel aan, maar u verklaart doorverwezen te zijn naar Italië aangezien uw vingerafdrukken daar reeds eerder werden teruggevonden. U arriveerde later in Italië, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 8 april 2013. U vroeg er asiel aan en in augustus 2013 kreeg u in Italië de status van subsidiaire bescherming. Toch besloot u Italië te verlaten omwille van het feit dat u er geen werk vond, geen onderdak had, geen financiële steun kreeg en het er onveilig was op straat. U verklaart dat u aankwam in België op 1 juni 2015 en diezelfde dag asiel aanvroeg. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw verblijfsdocument van Italië en reispas, medische documenten, twee dreigbrieven van de taliban USB-memorystick in verband met het leven in Italië en een kopie van uw taskara.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land werd toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 22 augustus 2013 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië verleend wordt, heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een grondige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u er geen werk of onderdak had, geen financiële steun kreeg en er in onveilige omstandigheden diende te leven. U werd ook tweemaal aangevallen en beroofd op straat (CGVS, p. 6). De daders deden dit omdat ze dachten dat u geld had (CGVS, p. 7).

Door het aanhalen van bovenstaande problemen toont u geenszins aan dat er in uw hoofde sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelt dat u in mei of juni 2013 het opvangcentrum in Italië diende te verlaten, en u nadien geen onderdak meer had (CGVS, p. 6). Pas anderhalf jaar later bent u vertrokken uit Italië (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u toch pas anderhalf jaar later vertrok terwijl u in slechte omstandigheden diende te leven, zegt u dat u niet eerder kon vertrekken gezien u geen geld had en u niemand in Europa kende (CGVS, p. 8). Dat u kennelijk toch nog anderhalf jaar uw deplorabele levenssituatie in Italië kon verdragen, relativeert uw problemen in Italië. Dat u stelt dat de levensomstandigheden in Italië niet waren zoals u verwacht had en dat u enkele keren het slachtoffer werd van gemeenrechtelijke misdrijven, maakt niet dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt in deze EU-lidstaat.

In deze verschilt uw situatie, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus, een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling

dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat – generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel die nog tot 19 november 2016 loopt, zoals blijkt uit uw verklaringen en neergelegde stukken.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. De kopie van uw taskara ondersteunt uw identiteit, maar uw identiteit wordt niet onmiddellijk betwist door het CGVS. Wat betreft de kopieën van de dreigbrieven van de taliban, dient opgemerkt te worden dat zij betrekking hebben op uw problemen in Afghanistan, dewelke reeds door de Italiaanse asielinstanties beoordeeld werden. De beelden op de memory-stick hebben betrekking op de socio-economische problemen die u reeds vermeldde, dewelke echter los staan van de Vluchtelingenconventie. De verblijfsdocumenten die u voorlegde uit Italië, onderstrepen het feit dat u beschikt over de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft uw medische attesten dient het CGVS nog het volgende op te merken. De medische attesten beschrijven dat u angstig –depressief gedrag vertoont en lijdt aan een PTSD-stoornis. In de context daarvan vermeldt u dat u in Italië gedurende een maand, twee keer per week, naar de psycholoog ging om te vertellen over uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 5). Deze verklaringen benadrukken dat u in Italië wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg als subsidiair beschermde. Dit geldt ook voor de behandeling die u nodig heeft met betrekking tot uw epilepsie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 48/5, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“De relevante bepaling is de volgende:

[1 § 4. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Een land wordt derhalve beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker in Italië enkel de subsidiaire bescherming geniet, d.i. een tijdelijk beschermingsstatuut. Verzoeker heeft evenwel nood aan een internationale bescherming als vluchteling, d.i. de bescherming welke hij steeds en ab initio heeft gesolliciteerd.

Gelet op voorgaande kan Italië niet als eerste land van asiel worden beschouwd, aangezien hij aldaar niet over het statuut van vluchteling beschikt.

Een land kan pas dan als eerste land van asiel worden beschouwd wanneer de verzoeker in dat land reeds beschikt over het beschermingsstatuut dat hij opnieuw solliciteert in het volgende land.

De subsidiaire bescherming werd door de Italiaanse asielautoriteiten verleend aan verzoeker omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Logar, doch niet omwille van zijn persoonlijke vrees voor vervolging.

De duur van subsidiaire bescherming verstrijkt bovendien in november 2016 zodat deze bescherming relatief is, nl. enkel tijdelijk van aard en gelieerd aan de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

M.b.t. zijn verzoek tot erkenning als vluchteling kan verzoeker Italië onmogelijk worden beschouwd als veilig land, aangezien hij aldaar niet over deze status beschikt en aldaar enkel over het subsidiaire beschermingsstatuut beschikt.

Waar de bestreden beslissing stelt dat Italië als eerste land van asiel kan worden beschouwd, is de bestreden beslissing derhalve onjuist gemotiveerd.

Minstens diende de Commissaris – Generaal, gelet op de doorzending door de Dienst Vreemdelingenzaken naar het Commissariaat-Generaal – een onderzoek te doen naar de redenen ingeroepen door verzoeker ter staving van zijn verzoek tot erkenning als vluchteling.

De inhoud van het gehoorverslag laat nota bene vermoeden dat ook de Commissaris-Generaal van oordeel was dat de asielaanvraag in die zin onderzocht diende te worden, aangezien naar aanleiding van dit gehoor verzoeker in extenso werd ondervraagd naar zijn asielmotieven tgo. de Taliban. (cfr. inhoud gehoorverslag)"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” (eigen onderlijning)

De parlementaire voorbereidingen inzake voormeld artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: “Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (*Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p.12*).

Er dient opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming*

geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat toekenning van de vluchtelingenstatus een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat Italië in zijn hoofde niet als eerste land van asiel kan worden aanzien omdat hij er niet over de vluchtelingenstatus beschikt. Op basis waarvan verzoekers stelling dat een land pas als eerste land van asiel kan worden beschouwd wanneer verzoeker in dat land reeds beschikt over het beschermingsstatuut dat hij opnieuw solliciteert in het volgende land, correct zou zijn, kan niet worden ingezien. Uit de hiervoor geciteerde wetsartikelen blijkt immers duidelijk dat een asielzoeker wordt geacht geen nood te hebben aan internationale bescherming indien hij in een eerste land van asiel reeds bescherming geniet. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat deze bescherming in het eerste land van asiel hetzelfde statuut dient te zijn als het statuut dat in een volgend land van asiel wordt gevraagd.

Het feit dat de duur van zijn subsidiaire bescherming in Italië in november 2016 verstrijkt, doet geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing immers terecht op gewezen dat Italië als lidstaat van de Europese Unie gebonden is aan de Europese wetgeving en het EU-acquis, zodat het non-refoulement zal worden gerespecteerd en verzoeker van bescherming zal genieten zolang hij hieraan behoefte heeft.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker stelt dat hij Italië diende te verlaten omdat hij er geen werk vond, er geen onderdak had en er geen financiële steun kreeg en omdat hij tweemaal werd aangevallen op straat omdat de daders dachten dat hij geld had. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker Italië heeft verlaten in hoofdzaak omwille van socio-economische redenen en gemeenrechtelijke misdrijven, die alleszins geen verband houden met de criteria in de Vluchtelingenconventie, namelijk zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De socio-economische omstandigheden door verzoeker aangehaald zijn niet dermate dat deze zouden leiden tot een vernederende situatie die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"In deze verschilt uw situatie, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus, een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat – generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel die nog tot 19 november 2016 loopt, zoals blijkt uit uw verklaringen en neergelegde stukken."

In onderhavig verzoekschrift toont verzoeker geenszins aan dat deze analyse onjuist of achterhaald zou zijn.

Tot slot dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen:

“Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. De kopie van uw taskara ondersteunt uw identiteit, maar uw identiteit wordt niet onmiddellijk betwist door het CGVS. Wat betreft de kopieën van de dreigbrieven van de taliban, dient opgemerkt te worden dat zij betrekking hebben op uw problemen in Afghanistan, dewelke reeds door de Italiaanse asielinstanties beoordeeld werden. De beelden op de memory-stick hebben betrekking op de de socio-economische problemen die u reeds vermeldde, dewelke echter los staan van de Vluchtelingenconventie. De verblijfsdocumenten die u voorlegde uit Italië, onderstrepen het feit dat u beschikt over de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft uw medische attesten dient het CGVS nog het volgende op te merken. De medische attesten beschrijven dat u angstig –depressief gedrag vertoont en lijdt aan een PTSD-stoornis. In de context daarvan vermeldt u dat u in Italië gedurende een maand, twee keer per week, naar de psycholoog ging om te vertellen over uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 5). Deze verklaringen benadrukken dat u in Italië wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg als subsidiair beschermde. Dit geldt ook voor de behandeling die u nodig heeft met betrekking tot uw epilepsie.”

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER